

Morituri
te
maturitas

Petra Štarková

Fantasy, humor a jiné povídky

Copyright © Petra Štarková 2022
Czech edition © Petra Štarková 2022

ISBN 978-80-908255-2-9 (ePub)

ISBN 78-80-908255-0-5 (mobi)

ISBN 978-80-908255-1-2 (pdf)

www.petrastarkova.cz

Dospělost je definována tím, že člověku začnou připadat určité věci nevhodné, trapně a nepatřičné. Takže začíná někdy ve třinácti letech a končí před třicítkou.

Milí čtenáři,

tato sbírka obsahuje fantastické příběhy, humorné povídky a pár textových útvarů, které nikam nezapadají.

Stejně jako v ostatních eboocích (zatím vyšel SEIF a Odkaz zповědníka z Loudunu), i zde některé z povídek byly psány pro sborníky sci-fi a fantasy autorů, jiné vycházely v minulých letech v časopisech (například XB-1, Psychologie Dnes), další jsou úplně nové nebo naopak možná po právu zapadly v prach a já je teď jen omylem a nevhodným řízením osudu vytáhla na světlo.

Fantastika pro mě byla a je možností, jak otevřít brány do jiných dimenzí, jak svoje světy přiblížit dalším lidem a nahlédnout do těch jejich. Je místem, kde magie je něco přirozeného a samozřejmého, ale to, že existuje, nezabavuje hrdiny problémů a nutnosti bojovat. Jako obvykle před každou z povídek najdete pár slov na úvod, která by měla přiblížit svět, vznik a zázemí daného příběhu.

S pozdravem, úctou
a přáním příjemného čtenářského zážitku

Petra Štarková

Autorská poznámka:

Následující tři kratičké příběhy pocházejí z období, kdy jsem se pokoušela přispívat do raději nejmenovaného humoristického časopisu. Jak je z názvu patrné, jde o parodii kdysi známého televizního seriálu.

Akta Y

aneb

Nové příběhy agenta Mudera a agentky Scullyové.

Příběh 1.: Chrousti

Agentka Scullyová vstala ze svého oblíbeného lože v pitevně, kde spala vždy, když jí hrozila deprese z osamění, učesala se pařátkem z exponátu číslo 10099876 a přepudrovala se kostní moučkou. Potom něco malého fialového posnídala (konkrétně exponát 19038062 - aspoň nebude muset hlásit, že se tahle kultura vysoce smrtelného jedu množí) a už tu byl agent Mulder jako na koni. Tedy spíš jako na hodně hubeném koni, protože se ploužil co krok to kulh. Agentka rychle otřela ústa od jedovaté poživatiny a vyděšeně se zeptala, co se mu stalo. Odpověď byla zarážející:

„Mám vážný problém. Jsem ohrožen! Zašel jsem si na jednu zelenou s kamarádem ufonem a zřejmě jsem byl infikován virem x!oieutojflkcvjklv!!“

„Aha, syndrom chorobné chuti pojídat chrousty?“ pochopila Scullyová. „Vždyť to je, myslím, docela neškodné. Ostatně chrousti se jíst dají, zejména když je posypeš skořicí a hřebíčkem.“

„Scullyová, neblbni, tohle je přece docela nebezpečná věc!“

„Jak to?“

„Podívej, zjistil jsem, že chroustí žlučník produkuje někdy žlučové mikrokamínky, které jsou v lidském organismu, pokud máš nedostatečnou funkci ledvin, neodbouratelné a tudíž způsobí smrt! Nezapomeň prosím, že ledviny jsem si propil už při řešení Případu mizejících sudů.“

„Vím, ale nemluv tak nahlas, je zapnutý počítač a nevíš, co ti hackeři dneska dovedou. Ostatně nechápu, proč za mnou jdeš s takovou hloupostí. Vždyť není problém každému chroustovi, na kterého dostaneš chuť, dát vyoperovat žlučníček. Jenom se musí dát při tom pozor na játra, jsou obzvlášť chutná.“

„To je mi jasný, ale na takové operace přece musí být speciální tým. S výcvikem. A ty mi teď vyzkoumej, jak tohle odepíšeme z daní!“

„Já nevím - že bychom založili pobočku v České republice?“

Příběh 2.: Zelená

Jednou, když si agentka Scullyová dopřávala rozkoš masážní sprchy, zazdalo se jí, že voda poněkud zezelenala.

„Že by se Mulder nějakým způsobem dokázal vyzvracet do potrubí, aby se mi pomstil za ty vyžehlené kravaty?“ zauvažovala na chvíli. Poté, co voda ve vaně začala divoce bublat a na jejím těle vyskákaly rudé pálicí skvrny, však usoudila, že těch kravat zase nebylo tolik. Sundala z věšáku župan a šla k telefonu ohlásit nový případ.

Agent Mulder byl oproti všemu očekávání doma. Jenže jako obvykle považoval její exaktní popis případu za hysterické blábolení. Tedy alespoň se rozhodně nenechal vyrušit z požívání svých oblíbených sendvičů se slaninou a africkými trpasličky. Skálová jej tedy nechala dál mlaskat do

sluchátka, scannerem načetla do počítače zelenavé fleky na koberci i na svém těle a odmailovala na Mulderovu adresu.

Mlaskání na druhém konci aparátu ustalo tak náhle, že se skoro vyděsila, jestli její kolega v šoku z epochálního objevu nezemřel smrtí qihuer156nc. Naštěstí mu jen zaskočilo.

„Teda Scullyová, za to porno dík, není špatný!“ ozvalo se po chvíli a agentka se vážně zamyslela nad tím, jestli mu nevyžehlí další kravaty. (Nesnášel to, protože si do nich při řešení případů vždy utíral špinavé prsty a mnohdy tak získával cenný důkazní materiál. Navíc čistě vypraná a vyžehlená kravata se leskne příliš málo na to, aby oslnila skryté videokamery.)

Zavěsila tedy sluchátko a usadila se do křesla v domnění, že ji něco napadne. A taky že ano! Rychle pustila televizi. Dávali zrovna reklamy. Nemýlila se. Z obrazovky se ozvalo:

„Pryč je éra starých reklam! Náš nový způsob, jak se přiblížit zákazníkům je neotřelý a originální! Již žádné vtíravé reklamy! Reklamní dávka našeho nejmenovaného svěže zeleného nápoje se dostane do vašich domovů tak nevtíravě a nenásilně, že si to ani v nejsmělejších snech nedovedete představit!“

Příběh 3.: Poslední velký příběh agenta Muldera

Agent Fox Mulder seděl schoulen pod psacím stolem a pot mu rosil přemýšlivé čelo. V ruce držel anonym, který právě přiletěl z nebes. Stálo v něm:

„Agentka Scullyová je jednou z nás! Tvůj dobrý přítel E.T.“

Mulder, ostatně jako většina mužů, se naprosto nepozastavil nad tím, kde by vzal nějakého dobrého ufounského přítele, když ti, s kterými občas zajde na

skleničku metaplazmy, jsou všichni stejní podrazáci, kteří se ho snaží jen opít a pak mu přebrat holky. Trápila ho jiná věc. Jako moudrý skorokmet s pětaticítkou na krku začal totiž minulý měsíc pomýšlet na ženění. A protože jinou ženu než Scullyovou už dlouhé měsíce neviděl (tedy vyjma několika exponátů na pitevně), smířoval se pomalu s představou, že přemůže svůj dávný odpor k ženskému pohlaví (což o to, pohlaví by mu až tak nevadilo, ale zbytek ženského těla už snášel hůře) a požádá ji o ruku. *A teď tohle!*

„I když, na druhou stranu sňatek s exemplářem mimozemského původu by měl své nesporné výhody,“ uvažoval. „Zejména kdyby mi FBI platilo za každou noc přescasy i příplatky za zvlášť nebezpečnou práci.“

Rozhodl se. Jitro jej zastalo sice namol opilého, avšak odhodlaného obětovat svému životnímu cíli opravdu cokoli. Se vzrůstajícími obavami sledovala jeho počínání z okna protější budovy agentka Scullyová. Původně jí sice připadalo, že se tenhle aprílový žert docela povedl, ale když Mulder začal vytahovat z terária jednu černou vdovu po druhé a pouštět si je za košili, už si nervózně okusovala své dlouhé azbestové nehty.

Rychle se osprchovala, nasvačila, zaběhla ke kadeřnici, na solárium a pedikúru a šla se podívat, co se s ním děje. Po prozkoumání jeho vitálních funkcí si oddechla: pravá nadledvinka, ve které měl její kolega už od Případu mutace orgánů uloženo centrum myšlení (a že ani nebylo nutné ji zvětšovat), ještě fungovala. Byl k ní sice drobet přísátý jeden černý vdováček, ale Skálová ho promptně odstranila odlakovačem.

„Foxy, žiješ?“ zeptala se poté, co jej něžně pohladila po tváři několika elektrošoky. Odpověděl kladně, ostatně jinak to jde dost těžko, a poté se věcně obrátil k zevlujícím kolegům:

„Mi nevadí, že je Scullyová ufon, já si ji stejně vezmu,“ sdělil jim své rozhodnutí.

„Ufon, hm, a už dlouho máte tenhle pocit?“ vynořil se zpoza Skinnerových zad nenápadný mužiček s tikem ve tváři, oblečený v bílém plášti. Důležitě pokýval hlavou a pak požádal Muldera o rozhovor mezi čtyřma očima a jednou svěřací kazajkou. Krátce nato byl agent Mulder povolán k novému případu - do místní psychiatrické léčebny. A tam, milé děti, vyšetřuje dodnes.

Autorská poznámka:

To víte, proč píšu historické příběhy tak absurdním stylem? Protože ve skutečnosti nejsem odborník na historii a nechce se mi ověřovat každý detail. Ale tohle je pohádka.

Dračí dieta

aneb

Kterak to v pohádkách neměli lehké.

Královský gynekolog měl plno práce. V propoceném plášti, s třesoucíma se rukama a strhanýma očima prohlížel toho dne už čtyřicátou sedmou dívku.

„Jenom ne děvečky, neposílejte mi pořád ty děvečky, ty je skoro zbytečné vyšetřovat - vždyť třeba tahle už měla sedm dětí,“ úpěl v duchu, leč marně. I pacientky číslo čtyřicet osm až padesát šest byly ženy z lidu. Komtesa, zemanská dcera nebo snad dokonce princezna, žádná. A nevinná už teprve ne.

„Hm - to nám drak za chvíli chcípne hlady,“ zasmušil se král, když mu felčar referoval neradostný výsledek mnohadenního bádání. Královský rádce bezradně krčil rameny.

„Jak je to vůbec možné?“ divil se král.

„Jednoduše, výsosti,“ ujistil jej rádce, „takhle to dopadá vždycky, když se zemí přežene vojsko.“

„Čí vojsko?!?“ vyděsil se král.

„Naše vojsko,“ upřesnil rádce, „Vaše výsost přece ráčila minulý týden vyhlásit manévry.“ Krále to kupodivu nijak neuklidnilo:

„Vojsko nechat o chlebu a vodě!“ rozhodl rozzlobeně. „A každý nechť se ožení s tou, kterou svedl.“

„Ale to bychom museli uzákonit mnohoženství,“ odvážil se promluvit královský šašek. Krále ovládl pocit, že být panovníkem je velice nevděčná a špatně placená dřina.

„Třeba nám pomůže sousední království,“ pokusil se rádce spravit mu náladu, „víme pozitivně, že náš drak tam denně létá na zákusek. Občas i na oběd.“

„To rád věřím,“ podpořil ho šašek, „v sousedním království mají emancipaci, tam se vždycky nějaká nedotčená panna najde.“

„Náš drak? Do sousedního království? Ale to nemůžeme dopustit! Ještě by tam zůstal, a vojenská převaha by pak už nebyla na naší straně! Nedá se nic dělat, vyšleme rytíře,“ rozhodl s povzdechem král.

„Na draka? Račte odpustit, veličenstvo, ale dost pochybuji, že by naše ctěné rytířstvo dokázalo zabít cokoli většího než kočku.“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Vyšleme rytíře - ehm, na ta děvčata,“ pokoušel se král upřesnit rozkaz.

„To myslíte jako... že by u sousedů - jak to říct - pochytili potravu a dovezli ji drakovi sem k nám?“

„Ne tak docela,“ zarděl se král, „vyšleme rytíře do sousedního království, aby jaksi - znemožnili drakovi žít se tam. Když vyhladoví, přestane trvat na nesmyslné podmínce

a postačí mu domácí strava a princezna za ženu. Ostatně viděl jsem i draka, který byl vegetarián, tak co.“

„Princezna je ve třetím měsíci, se svatbou by se mělo spěchat,“ připomněl šašek neradostnou pravdu.

„To by se mělo. A taky uvažovat. Neměl by princeznu dostat nejudatnější rytíř? Přece jen by to bylo stylovější.“

„Svůj půvab by to mělo. Nemuseli bychom zvětšovat ložnici. Jenže co pak s drakem? Přece jen – draka potřebujeme, když je naše armáda na... dobrá akorát na zvýšení populace.“

„Princezně je to vcelku jedno. Přemýšlí teď hlavně o tom, jak vybrat nejlepšího učitele kojení.“

„A že bych rychle vdal dceru, předal království, a problémy s drakem ať si pak řeší můj nástupce?“ Král nečekanou myšlenkou úplně ožil. Rádce se šaškem se po sobě podívali. Ať hledali jak chtěli, nikde na tom plánu nenašli nic pozitivního pro sebe.

„To by nešlo, protože to nemůžeme vyhlásit.“ Odhodlal se nakonec k protestu šašek.

„Proč ne?“ zeptal se král.

„Protože jako královský rozkaz to zní strašně: Hrdina, který připraví o věnec nejvíc dívek ze sousedního království, dostane princeznu. Víte, jak by to rozmázli kronikáři?“

„Jedině vyhlásit to nevěřejně,“ navrhl rádce váhavě.

„To jako vybubnovat to potichu?“ nechápal panovník.

„Tak,“ přikývl rádce, „přesně tak.“

Král se hluboce zamyslel. Tak hluboce, že mezitím do jeho království dorazil úplně jiný, předem neschválený princ v domnění, že tam najde šípkovou Růženku.

Autorská poznámka:

Svět 2060 vznikl jako série krátkých příběhů a nikdy nebyl dokončen. První z nich vyšel v časopise Psychologie dnes a rok 2060 je v názvu proto, že jsem jej začala psát v roce 2010 a příběh situovala do budoucnosti za 50 let. Protože to je doba, kterou většina z nás ještě zažije a bude moci svět, ve kterém budeme žít, porovnat s tímhle. Některé prvky, vymyšlené pro Svět 2060, používám i teď při psaní nového (už delšího) sci-fi příběhu pro mládež, o kterém ještě nevím, jestli ho dopíšu. Pracovní název má Země 2071.

Svět 2060

Jsou šedesátá léta 21. století a nejobulárnějšími domácími spotřebiči se stávají klony – duplikáty lidí, určených k mechanické práci a pomoci v domácnosti. Jsou úsporné, díky povaze nastavené směrem k větší pracovitosti a nižší agresivitě i bezpečné a neremcají při každém vynášení odpadkového koše. Problém je v tom, že i přes snížení IQ o 30% mohou mít pořád vlastní názor.

Část 1.: Sebeurčení

„Jsem klon. Jsem duplikovaná mysl svého majitele, implantovaná do kopie jeho těla, vytvořeného z - no nic. Asi jsem zbytek té definice přemazal seznamem na nákup. Tak znova: Jsem sofistikovaná bytost, plnohodnotná, avšak opomíjená...“

„Igre! Vynesl bys už konečně ty odpadky? A kdybys byl ještě tak laskav a vrátil mi diktafon!“ Hlas živitele rodiny a majitele jednoho klonu typu *Pracovní síla Basic 5000* zněl podrážděně a frustrovaně. Po pravdě řečeno, právě se chystal klon reklamovat, nebo alespoň nechat lépe seřadit, a seřvat u toho nejméně polovinu servisní firmy. Jenže se

trochu bál, jak jim vysvětlí, co přesně je na jejich výrobku špatně.

„Bude to vaše identická kopie, jak co do vzhledu, tak psychických funkcí. Zkusili jsme u minulé generace klonů to zbytečné duševno trochu osekát, ale nedělalo to dobrotu. Tak jsme přistoupili k tomu, že psychiku necháváme, jak je, jenom přidáme trochu poddajnosti a pracovitosti,“ vysvětloval mu servisní technik klonovací farmy Supercopy Dealing, když klona kupoval.

„Počkejte, jak – víc pracovitosti?“ urazil se Karel.

„Je to obvyklá praxe,“ stál si technik na svém, „proč byste taky jinak potřebovali klona, že?“

„No netvař se tak, vždyť je to pravda,“ popíchl jej syn Jonáš, „v zaměstnání jsi to za ty roky dotáhl jen tak vysoko, že tvou funkci už skoro nemůže nahrazovat automat.“

„No dovol? Od někoho, kdo se v jednatřiceti letech živí rozesíláním spamu, to fakt sedí!“ zafuněl Karel.

„Je to dobře placená a tvůrčí činnost,“ odsekl syn, „navíc mám přece těsně po maturitě.“

„No právě!“ konstatoval otec, „To za našeho mládí jsme ve třiceti letech už - spamy házeli do koše.“

„No a? Kde si jako myslíš, že končí všechny tvoje oběžníky a bezpečnostní hlášení?“

„Tak chcete opravdu toho klona?“ přerušil je technik otráveně. Otec i syn se shodli, že ano.

„Udělejte ho trochu mladšího,“ navrhl otec.

„A taky štíhlejšího,“ nadhodil syn. Karel se chystal znovu se urazit, ale nakonec tuto poznámku přešel mlčky. Ostatně on byl sice poněkud obézní, avšak Jonáš na jakoukoliv možnost změnit na své postavě něco k lepšímu rezignoval už v pěti letech.

„Nám jde hlavně o to, aby udělal ty domácí práce,“ shodli se oba, „i když, jak jste zmiňoval ten vzhled, nešlo by ještě...“

„A nechcete si radši prostě jen koupit domácího robota?“ otázal se technik znuděně.

„To v žádném případě,“ vložila se do hovoru Karlova žena a matka Jonáše v jedné osobě, „jsme přesvědčeni, že klon má oproti robotovi mnoho pro naši rodinu potřebných funkcí navíc,“ doplnila a svůdně odpověděla na technikův pohled. Ten přeběhl očima po Sofiině zasněné tváři a jejích, jakoby v předtuše něčeho šťastného usmívajících se, rtech.

„Je ti známo, že jakékoliv sexuální praktiky s klonem jsou zákonem přísně zakázány?“ zeptal se Karel. Tentokrát se urazila pro změnu manželka.

Nemluvili spolu ještě týden. Až do toho dne, kdy ztrhaný a naštvaný pošťák (kvůli vládnímu úspornému balíčku dosud nenahrazený dronem) dovlekl do předsíně na podvozku krabici výšky dospělého muže a širokou asi tak metr a půl, začali komunikovat.

„Měl by sis přečíst návod,“ mínila paní domu.

„Copak jsem idiot?“ sáhl muž na klona, aby vzápětí obdržel pořádnou facku.

„Promiňte, spustil jsem obranný systém proti krádeži duplikátu. Jste-li můj majitel, otevřete neprodleně skříňku pro nastvení a zadejte heslo, jinak vybuchnu,“ pronesl obsah krabice neosobním tónem. Začali jej urychleně šacovat. Do spodků se dostal první majitel klona.

„Tohle jsme nějak přiojednávali?“ otázal se poněkud zaraženě při bližším pohledu na jeho vybavení.

„Možná je to bonusový balíček,“ pokrčila Sofie rameny se zvláštním úsměvem.

„O tom bych snad něco věděl,“ Karel, horečně hledajíc skříňku s obvodou, se začal tvářit podezřívavě.

„Ale vždyť takhle ty přece vypadáš,“ zkusila to ještě jednou Sofie zahrát do autu. Marně. Karel se podíval ještě podezíravěji.

„Když já nechtěla, aby se ti třeba sousedi smáli,“ špitla Sofie, ale ani tím to nevylepšila. Trochu to vypadalo na pořádnou hádku, když vtom se klon rozmáchl k dalšímu úderu. Tentokrát mu přišel do rány Jonáš, který právě vstupoval do dveří, před sebou velkou papírovou tašku s logem fastfoodu. Burgery, plněné kvalitní napodobeninou masa, se rozletěly po podlaze.

„Nemůžete si svoje hračky dávat tam, kde nepřekážej?“ křikl vztekle a rozdýchával leknutí.

„Pomoz mi najít to nastavení,“ odpověděl mu otec, „a dělej, jinak klon vyletí do vzduchu a ty budeš dávat nádobí do myčky do konce života sám!“ Syn se zapojil do hledání. Otec po něm udiveně a vztekle střelil pohledem.

„Tak snad víš, kde to je, jsi přece programátor?“

„Ale ne odborník na anatomii,“ zklamal syn jeho naděje.

„Našla jsem to,“ přerušila začínající hádku Sofie, „to vás taky mohlo napadnout hned, že tu skříňku dají na nejhůř přístupný místo.“

„Jonáši?“

„Ne! Co po mě chceš, já do takových míst kopii svého otce sahat nebudu! Měli jste poslechnout a nechat udělat mou kopii, to bych s tím neměl problém.“

„Hlavou rodiny jsem tady pořád ještě já!“ zasyčel otec výhružně.

„Teoreticky,“ připustil syn.

Nakonec se obětovala Sofie. Zručně sáhla do obvodové skříňky, poslepu zlehka vytrhla nějaké dráty a klon se mile usmál.

„Dobrý den, jsem váš nový klon. Jestli vám to nevádí, kromě domácích prací bych se rád věnoval literární činnosti. Sklony k tomu, jak jsem zjistil, mám.“ Všichni členové rodiny, včetně otce, obrátili oči v sloup.